

Τοι οί πειραται

του Λουδοβίκου Μπουσενάρ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Ένα υπόκοφο μούγκρισμα υποδέχθηκε αυτά τα λόγια του Χολλιντάιθ.

Οι σθάγκμεν, που δέν ήταν συνηθισμένοι να τους προστάζουν έτσι, άρχισαν να χειρονομούν εις ένδειξιν διαμαρτυρίας. —Ναυχία! τούς διέταξε ο τρομερός ‘Αμερικανός. Ξενοδόχε, κίταξε τόν πρώτο, πού θ’ άνοιξη τό στόμα του και κάμε τυν να καταπιη μία σφαίρα του περιστρόφου σου!

—“Όλλ ράτι! άπάντησε ο ξενοδόχος. —Δυό χούφτες χρυσόκοκη τον καθένα σας θά δώσω, άν θελήσετε με τό καλό να έκτελέσετε αυτό που διεσάσσω... ‘Αλλοιώς, θά φυτέψω μία σφαίρα στό κεφάλι του πρώτου που θ’ άρνηθί!

Στις λέξεις «δυό χούφτες χρυσόκοκη», ψιθυρίσματα υπόκοφα άκούστηκαν τότε, άνάμεσα στις τάξεις τών τυχοδιωκτών έκκενων.

—“Άκουσε, Βάλτερ; είπε ένας από αυτούς, σε κάποιο σύντροφο του. Δυό χούφτες άπ’ τη σκόνη αυτή, θά πη να τρώς και να πίνης έννοιαστος επί δεκαπέντε μέρες!

—Περίφημα, Ντίκ! ξεφώνισε ένας άλλος σε κάποιον τέταρτο. Δυό χούφτες χρυσόκοκη, ίσον ένας μήνας γλέντι και ραχάτι!

—Δυό χούφτες χρυσόκοκη! μουρμούρισε με δίψα κι’ ο “Όουν’ ο ‘Ιρλανδός Διάβολο!... Μπορώ μ’ αυτές, να κολυμπάω στό ρούμι επί δυό μερώνιντα συνέχεια!

Κι’ η μορφή του, μορφή εμβόστακα εξακουστού, άρχισε ν’ άκτινοβολή από λαχτάρα.

—Και θά τις πληρώσουμε αϊσώς, αυτές τις χούφτες; ρώτησε τότε ένας άπ’ τούς τυχοδιωκτές έκείνους.

—“Αμέσως μόλις τελειώσει η δουλειά! βεβαίωσε ο ‘Αμερικανός.

—Και θά μπορέσουμε ίστερα να πάμε πάλι στό παιδοχείο και να πιούμε κάτι στην όγειά σας;

—Ναι!

—Τι πρέπει λοιπόν να κάνουμε;

—Νά με άκολουθήσετε ως σ’ έκείνον τόν άναστατήρα, να άνοήσουμε αυτό τό πηγάδι, όσάτου βρούμε μία όριζόντια ύπόγειο και να πάσете τά έργα.

—Αχ σέ δώσω!... Τά σθολινά μίνα τους! διάβολο λοιπόν όρα, τζέντλε...

—...ες άκού...

...ουμύ...
...αν!...
...“Ο...
...δύσκολο σάς...
...τε μας τά έ...
...είπατε!...
...“Α...
...ερετε, να εί...
...ν’ άσασία άμοι...
...υποσπνήκατε!

—Δύοα στον άοχαστατά, πού συνηνοηθήκαμε, καθώς βλέπω!

“Ένας ξόλιος άναστατήρ, έ-

να είδος «άσαντερ» μεταλλεύων, βρισκόταν εκεί παρέκει. Πρόθυμοι οι τυχοδιωκτές, στριμώχθηκαν εκεί μέσα, κι’ άρχισαν ν’ άνεβαίνουν με ταχύτητα.

“Ο άναστατήρ, άντί ν’ άνεβή ως τό χείλος του πηγαδιού — τό όποιο χρησίμευε ως είσοδος στις διάφορες ύπόγειες στοές τού μεταλλείου—σταμάτησε άπότομα στή μέση. Μία όριζόντια ύπόγειος στοά, φάνηκε τότε ν’ άνοιξη τό σκοτεινό στόμα της, κάταμής σχεδόν στό βαθύ αυτό πηγάδι. Κάποιοι μικρός καταρράχτης κυλούσε έκεί κοντά, γιατί ο θόρυβος τού νερού του άνηχούσε ένυατός σαν βροντή, καθώς δεκαπλασιαζόταν άπ’ την ήχη.

Οι τυχοδιωκτές βγήκαν άπ’ τό ξόλινο κλουβί τους, και τρύπωσαν στή στοά ένας έξώπισος άπ’ τόν άλλον, κατά τόν τρόπο που προχωρούν οι ‘Ερμηθόδερμιοι πρós τόν ζώντονο έχθρο. Πλάτ τους έννοιωσαν τώρα τό αλλάκι τού νερού, μάρου και βορβορόδους, τό όποσ’ο κυλούσε σιγά-σιγά και σχημάτιζε τόν καταρράχτη πιδ κάτω.

Σέ λίγο, η στοά έκανε κάποια καμπή, κι’ οι τυχοδιωκτές—σπρίθοντας σ’ αυτή—έμειναν έκθαμβοι, και ξεφώνισαν από χαρά: —Στό άλλο άκρο είγχε σαφή ή έξοδο της στοάς, άπ’ την όποία διακρινόντουσαν, τώρα, τά γαλάζια νερά της λιμνης Τύρελλ!

“Ο ‘Αμερικανός, μ’ ένας μουγκρητό του δυσαρεστημένο, διέκρινε τις παράκαιρες έκείνης έκδηλώσεις τών τυχοδιωκτών, άπότομα και χωρίς πολλές έξηγήσεις. Κι’ ύστερα τούς έπε: —Νά, τά εργαλία που σας έχω πη... Λοστοί, πάσαλο, άείνες, τσιμπήδες, τανάλιας, και τά ρεστα!... Ξέρετε τώρα, τί θέλω από σας!... Νά εφάξουμε όσο μπορούμε πιδ καλά την έξοδο αυτή της στοάς, ώστε να ιην υποση ά μεη άπέξω κανένας, όσοδήποτε και να προσπαθήση!... Και πούπει τό βούλωμά της, έπίσης, να γίνη τόσο τέλειο, ώστε τό νερό πού χύνεται έξω από αυτή, να ιην υποση πειά να διασφύγη!

—Μά τότε θά πλημυρίση τό έσωτερικό της στοάς, και θά πνιούνη έβιοι ιας σαν τά ποτιίκια! μουρμούρισε κλαψιμάικα ο “Όουν’ ο ‘Ιρλανδός.

—Είσαι ζών φιλε μου! τόν διέκρινε ο ‘Αμερικανός Χολλιντάιθ. Κανένας τέτοιος κίνδυνος δέν ύπάρχει!... Μήπως νομίζεις ότι άν ύπημον, θά καθάμιουν κι’ έγώ μαζί σας, έπιβλέποντας την έννοασία σου;... Δέν σσαντάζομαι να κοστίζη περισσότερα τό τούσιού σου, άπ’ τη δική μου!... ‘Αλλωστε, όσο νερό χύνεται άπ’ τό αλλάκι αυτό έξω, όσο νυρηση πίσω μόλις τού φράξουμε την έξοδο, και θά προετθθ στο άλλο τού καταρράχτη τού πηγαδιού!

—Μά θά είνε πολύ τότε!... Πώς θά μπορέσουμε ν’ άνεδομει, στην έπιφάνεια της γής;

—Καλά, έχασαε λοιπόν τόν άναστατήρα;

—“Όχι, μά...

Σταυτάπσε έσωνικά η λαλιά του, γιατί μία τρομερή γροθιά πού δέχτηκε άπ’ τόν ‘Αμερικανό στή ράχι, τόν έστειλε να κυλιση κατάμουσα δυό-τρια μέτρα πιδ μακριά.

Κι’ ο ‘Αμερικανός, χωρίς να δώση περισσότερη σημασία στο «σσηματο» αυτό έπεισόδιο, μούγκρισε άπειλητικά στους άλλους:

—Κι’ έσείς αυτό, πάστε τά πόδια σας και κουνήθητε!... Βασιστήτε σε μένα, έμπιστευτήτε στα λόγια μου, και δέν θά βγυθη χαμένοι!

“Ο τρομερός αυτός εργοδηγός, είγχε — φαίνεται — τό προσόν να μαγνητίζη και να κεντρίζη τούς εργατές. Δέν πέρασε πολλή ώρα, και η άλλόκοτη έκείνη — όσο και κοπιώδης εργασία — είγχε κιάλας τελειώσει.

“Ογκώδεις πέτρες τοποθετήθηκαν στην κοίτη τού αλλακίου και στό τοήνωελ, και συγκολληθήκαν στερρά άναμεταξύ τους με τό γλοιώδες έκείνο γόδια τών άδερραλιανών μεταλλείων, τό όποσ’ο είνε πολύ τέλειο κι’ από μίγμα άσθέση και

ΜΕΓΑΛΟΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

Τό φιλημα τού ‘Ιούσα

και σε λίγα δευτερόλεπτα ο πυθμην του σπηλαίου είχε αδειάσει : Τά νερά του είχαν χυθεί μέσα στην κοιτή του υποχθονίου ποταμού.

Κραυγή άουγκράτηη καταπλήξεως, βγήκε τότε απ' τά στόματα δλων : Στόν πυθμένα του σπηλαίου φάνηκαν αραδιασμένα—τό ένα κοντά στο άλλο—καμιά τριανταριά βαρελάκια, μέ παχειά κι' άνθεκτικά τοιχώματα, και τών οποίων ή έξωτερική έπιφάνεια ήταν γλιώδης και γεμάτη από υδρόβια φυτά, ξε ά'τίας της πολυχρονίου διαμονής των κάτω απ' τó νερό!

Ο 'Ουσεν ό 'Ιρλανδός, φιλάρως αιδώνιος σάν δλους τούς συμπατριώτες του, δέν μπόρεσε νά μήν ξεφωνήσει : —'Εκείνος τελωσπάντων πού είχε τή λαμπρή ιδέα, νά κρύψη τά βαρελία αυτά στην κοιτή ενός σπηλαίου γεμάτου από νερό—κι' έκατό μέτρα κάτω απ' τήν έπιφάνεια τής γής—έξάπατος δέν ήταν άνόητος κι' ήλίθιος!... Καί βάζω στοιχημα τό κούφιο μου κεφάλι, ότι αυτά τά βαρελάκια δέν θα είνε γεμάτα από καθαρό και σκέτο νεράκι!...

Ξύνοιτας ύστερα τό κεφάλι του, γιά νά καθορίση καλύτερα μία εξαφική ιδέα πού τού ήρθε, ξεφώνισε και πάλι θριαμβευτικά : —"Η ό δίδολος νά μέ πάρη, ή αυτά τά βαρελάκια περιέχουν τούς θησαυρούς τών Αύστραλών ληστών! !

XIII

Η ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΤΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΩΣ ΕΝΟΣ ΥΠΟΓΕΙΟΥ ΠΟΤΑΜΙΟΥ. — Η ΠΛΗΜΜΥΡΑ. — ΟΠΟΥ Η ΒΑΡΚΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ ΠΑΙΖΕΙ ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΡΟΛΟ. — ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ. — ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΡΜΟ ΕΝΟΣ ΚΟΜΜΙΟΔΕΝΔΡΟΥ. — ΧΡΥΣΑΦΙ!... ΧΡΥΣΑΦΙ. — Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΜΥΝΑ ΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΧΟΛΛΙΝΤΑΪ. — Η ΕΚΡΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΕΤΑΛΛΕΙΟΥ. — ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΚΑΤΟΜΒΗ ΚΤΛ.

Τό έπιφώνημα πού έθγαλε ό Φρικέτος, όταν άντελήφθη ότι ή κυκλική τρύπα τού τοιχώματος τού βράχου τού άκρωτηρίου είχε φραχτή και ότι τό ρυάκι είχε πάψει νά κυλάη, προκάλεσε έξαιρετική έντύπωση στους συντροφους του.

"Όσο συνηθιαμένοι κι' άν ήσαν στις έκπληξεις πού τούς επέφύλασσε ή περιπετειώδης ζωή τους, ή έξαφάνισις ενός ρυακιού ήταν ένα πράγμα έντελώς πρωτοφανές. Λαμβανομένων μάλιστα ύπ' όψη και τών συνθηκών υπό τις όποιες βρισκόντουσαν εκεί, αυτό τό άνεξηγήτο γεγονός μπόρούσε νά έχη συνέπειες πολύ σοβαρές. Δέν ύπήρχε καμιά άμφιβολία ότι ό έχθρος άγρυνπούσε κι' ένεργούσε. Κι' έπειδή ό φίλος μας ήξεραν γιά τί ήταν ίκανός ό έχθρος αυτός, δέν μπόρούσαν ν' άναπαύονται σε μία άπατηλή άσφάλεια.

Ο Μικρός Παρισινός διέσχισε γρήγορα τό άκρωτήριο κι' έρεύνησε προσεχτικά τήν άντίθετη κλιτύ του, έλπίζοντας ν' άνακαλύψη καμιά άπορρόφηση, κάποια ρωγμή, ή τι δήποτε πού θα μπορούσε δικαιολογήσει αυτό ένό φυσιολογικά, γκάεται νά καίπιθαι υπόθεσις έπεμβάσεως, πταζό, ει-στό

... κανένα άπο-τό μυστήριο έ-ουσε νά παραμείν-νά κάνουν : ι ν' άποφασίσουν ; Νά έγκαταλείψουν αυτό τό μέρος :... Μά ή ένιαχύσει πού περιμεναν νά τούς φέρη ό φίλος τους Μπουαζό, θα έφταναν από στιγμή σε στιγμή... Νά έμεναν πάλι στο άκρω-

κρωτήριο ;... Ποιός ήξερε, άν ό χείμαρρος, άκολούθοντας ένα νέο υπόγειο δρόμο, δέν θα ποκαλούσε καμιά έπικίνδυνη κατάρρευσι τού εδάφους, πού θα τούς παρέουρε κι' αυτούς τούς ίδιους

'Εξ άλλου δέν μπόρούσαν νά βασιζονται στους ίθαγενείς. Ούτε πληροφορίες μπόρούσαν ν' άναπαύσουν απ' αυτούς, ούτε και νά τούς στείλουν ν' άνακαλύψουν τίποτα... Τά φτωγά αυτά πλάσματα, τρομαγμένα είχαν μαζευτή κοντά στους Εύρωπαίους κι' έπικαλούντο τή βοήθειά τους έναντίον τών καταχθονίων δυνάμεων, πού καθώς νόμιζαν είχαν ξεσπάσει έναντίον τους.

Δύο περίπου ώρες είχαν περάσει, μέσασ' αυτή τή συνταρακτική άβεβαιότητα. Έπειτα, ένα φαινόμενο, τό όποιου ή έκδηλωσις δέν έξαφιασε κανένα, ουνετελέσθη άργά. "Όπως έπρεπε νά τό περιμένουν, τά νερά, βγαλμένα από τή φυσική τους κοιτή, άρχισαν νά ξεχύνονται από τή γή. Λιγοστά στην άρχή, πολλαπλασιάστηκαν σιγά-σιγά κι' άπλώθηκαν. Η πέτρα άποσπάζοταν σε λίγο και κύλισαν κάτω κι' έπειτα κομμάτια γής, άφήνοντας γυμνό τό βράχο.

—Χίλιοι διαβόλοι! φώναξε ό Φρικέτος. Αυτό είνε πλημμύρα.

—Πράγματι, άποκρίθηκε ό 'Αντρέ. "Αν δέν μπόρούμε νά έξακριθώσουμε άκόμα τήν αίτία τού φαινομένου, έχομε τουλάχιστον τά άποτελέσματά του. Πρέπει ν' άποφασίσουμε αναλόγως.

—Η γνώμη μου, κύριε 'Αντρέ, είνε ό Πιέρ λέ Γκάλ, είνε νά έτοιμάσουμε τό πλοιάριο μας γιά κάθε ένδεχόμενο.

—'Εχεις δίκιο, μάστορ Πιέρ, άν και δέν διατρέχουμε τόν κίνδυνο νά κατακλυσθούμε από τά νερά, λόγω τού ύψους τού μέρους τού άκρωτηρίου, στο άπόσπασμα.

—Πράγματι, κύριε 'Αντρέ, μά αυτό τό νερό, έτσι όπως ξεχύνεται, μέ βάζει σε πολλούς φόβους. Ποιός ξέρει, άν σε μερικές ώρες δέν μας περιώσουν τά νερά και μάς κόψουν κάθε έπικοινωνία μέ τή στερεά γή.

—Αυτό είνε πιθανώτατο, είνε ό 'Αντρέ Μοό στοιχίζει όμως πολύ ν' αφήσουμε αυτό τό μέρος. Μπα! Δέν θα τό αφήσουμε, παρά έν έχογή άνάγκη. Πρέπει έν πρώτους νά δώσουμε στους ίθαγενείς νά καταλάβουν ότι ή παρουσία τους εδθα ά μπορούσε νά είνε έπικίνδυνη, κι' ότι γιά τό καλό τό δικό τους θα έπρεπε νά καταφύγουν τό ταχύτερο σ' αυτά τά δάση τών κομμιοδέντρων πού φαίνονται εκεί κάτω.

—Δέν θα θελήσουν νά μάς αφήσουν.

—Είνε άπαραίτητο. Έν περιτώσει κινδύνου, τό πλοιάριο από καουτσούκ δέν θα μπόρούσε νά τους μεταφέρει δλους.

Μά έξαφνα, εκείνη τή στιγμή, ή φωνή τού Πιέρ λέ Γκάλ άκούστηκε :

—Τό ποό σας! φώναξε. Είγα δίκιο... Κυττάγτε!... Κυττάγτε... "Ε, Μοζεστέ, παλληκάρι μου, φούσκωσε τό πλοιάριο!... Γρήγορα!...

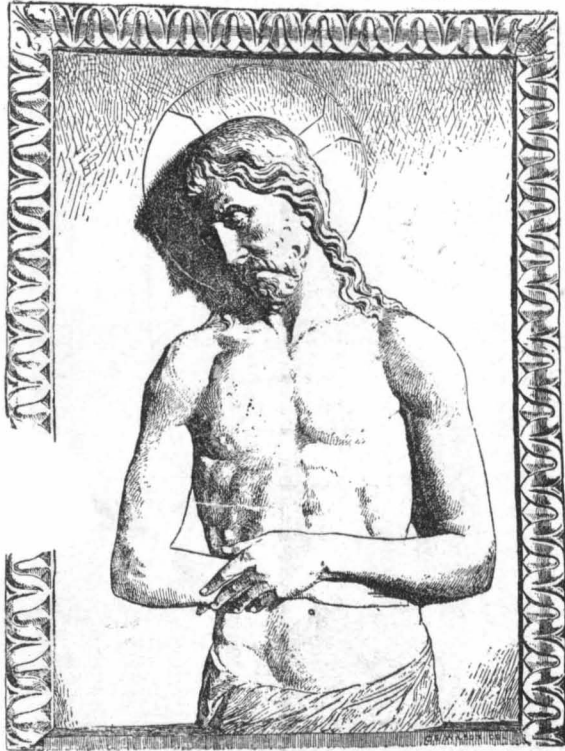
Μιά τεραστιάσι τρύπα είχε αγματιστή επάνω στο άκρωτήριο. Τά νώματα πού είχαν ξεκαθαριστή από πούν, είχαν άνοιξει εξαφικά, και τά νερά βροσκοντας μία διέδοδο έπιτέλους, ξεχύνόντουσαν σάν καταρράκτης, ό όποιος ούργαζε μ' έναν υπόκοφο θόρυθο.

Οί μαύσοι, ξετρελλαμένοι, έθευαν βιάζοντας διαπασατικές κραυγές. Σε λίγο βοήκαν εύτυχώς καταφύγιο, και ή Εύωπεία μπόρεσαν νά ίδουν τίς άπελπισμένες νεονομίες μέ τίς όποιες τούς Ικάρησαν νά έγκαταλείψουν τό τανύτερο τό καταραμένο εκείνο μέσο.

Ο Μοζεστέ υπάκουσε γαρις νά καθυστερή στή διαταγή πού τού έβωσε ό Πιέρ λέ Γκάλ. "Αρπαξέ, τό αυσερό πού δέν είχε έγκαταλείψει ούτε στιγμή, ένωσε τό σωλήνα του μέσασ' ένα ειδικό άνοιγμα τού καουτσούκ κι' άρχισε νά φυσή με δύναι.

Τό πλοιάριο φούσκωσε γρήγορα. Τά πλευρά του στρουγγυλεψαν, έγιναν στερεά και σε λίγο ή θωμιστή αυτή βάρκα ήταν έτοιμη γιά ν' άργιση νά πλέη ('Ακολουθεί)

ΜΕΓΑΛΟΒΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

© εσάνθρωπος (Τού Ντέ Λά Ρόμια)